

מקרא- key:	disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת מעשה-story	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ						
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	מירא							
מנא אמינא לה	רב ששת:						^	◊	ז.
היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת בידו - אומר, ומביאין אחרת תחתיה. ואם אין שם אלא היא אומרין לו: הוי פקח, ושתוק.	דתניא:						!	◊	ז.
אומר, ומביאין אחרת תחתיה	קתני מיהת:						!		ז.
מודינא היכא דאיכא שיריים לאכילה.	רב נחמן:						■	◊	ז.
היה מקריב מנחת פרים ואילים וכבשים ונטמאת בידו, אומר ומביאין אחרת תחתיה. ואם אין שם אלא היא - אומרין לו: הוי פקח, ושתוק.	מיתבי:						■	◊	ז.
מאי לאו - פרים אילים וכבשים דהג							ז		ז.
לא, פרים - פר עבודה זרה, אף על גב דציבור הוא, כיון דלא קביע ליה זמן - מהדרינן. אילים - באילו של אהרן, דאף על גב דקביע ליה זמן, כיון דיחיד הוא - מהדרינן. כבשים - בכבש הבא עם העומר, דאיכא שיריים לאכילה.	אמר לך רב נחמן:						!	◊	ז.
דם שנטמא וזרקו, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה	מיתבי:						■	◊	ז.
כי תניא ההיא - דיחיד.							!	◊	ז.
על מה הציץ מרצה - על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחוד בין בציבור.	תא שמע:						■	◊	ז.
ואי סלקא דעתך טומאה היתר היא בציבור - למה לי לרצויי?							ז		ז.
כי קתני הציץ מרצה - אדיחיד.	אמר לך רב נחמן:						!	◊	ז.
ואיבעית אימא: אפילו תימא בציבור, בהגך דלא קביע לה זמן.							!	◊	ז.
(שמות כח) ונשא אהרן את עון הקדשים, וכי איזה עון הוא נושא? אם עון פיגול - הרי כבר נאמר לא ירצה, ואם עון נותר - הרי כבר נאמר לא יחשב, הא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור.	מיתבי:						■	◊	ז.
וקשיא לרב ששת							ז		ז:
תנאי היא.							!	◊	ז:
ציץ, בין שישנו על מצחו בין שאינו על מצחו - מרצה, דברי רבי שמעון.	דתניא: [רבי שמעון]						■	◊	ז:
עודהו על מצחו - מרצה, אין עודהו על מצחו - אינו מרצה.	רבי יהודה:						■	◊	ז:
כהן גדול ביום הכפורים יוכיח, שאין עודהו על מצחו ומרצה	אמר לו רבי שמעון:						ז	!	ז:
הנח לכהן גדול ביום הכפורים, שטומאה הותרה לו בציבור.	אמר לו רבי יהודה:						!	!	ז:
מכלל דרבי שמעון סבר - טומאה דחוייה היא בציבור.							!		ז:
בנשבר הציץ - דכולי עלמא לא פליגי דלא מרצה	אביי:						■	◊	ז:
כי פליגי - דתלי בסיכחא.							■		ז:
(שמות כח) על מצח ונשא	רבי יהודה סבר:						■	◊	ז:
(שמות כח) תמיד לרצון לפני ה'	רבי שמעון סבר:						■	◊	ז:
מאי תמיד?							^		ז:
אילימא תמיד על מצחו							!		ז:
מי משכחת לה? מי לא בעי מיעל לבית הכסא, ומי לא בעי מינם?							ז		ז:
אלא תמיד מרצה הוא.							!	◊	ז:
ולרבי יהודה נמי, הא כתיב תמיד							ז		ז:

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- </p>											
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	כ	ט	י	ה	ו	ז	ח	ט	י	א		
ההוא תמיד - שלא יסית דעתו ממנו, כדרכה בר רב הונא.	[רבי יהודה]										!	◇	ז:
חייב אדם למשמש בתפיליו בכל שעה ושעה, קל וחומר מצוין - ומה ציץ, שאין בו אלא אזכרה אחת, אמרה תורה על מצחו תמיד - שלא יסית דעתו ממנו, תפילין שיש בהן אזכרות הרבה - על אחת כמה וכמה.	דאמר רבה בר רב הונא:										!	◇	ז:
ולרבי שמעון דאמר תמיד מרצה, והא כתיב על מצח ונשא											ז		ה.
ההוא לקבוע לו מקום הוא דאתא.	[רבי שמעון]										!	◇	ה.
ורבי יהודה לקבוע לו מקום מנא ליה?											ז		ה.
נפקא ליה מעל מצחו.	[רבי יהודה]										!	◇	ה.
ורבי שמעון נמי, תיפוק ליה מעל מצחו											ז		ה.
אין הכי נמי.											!		ה.
אלא על מצח ונשא מאי עביד ליה?											ז		ה.
ראוי למצח - מרצה, שאינו ראוי למצח - אינו מרצה, לאפקי נשבר הציץ, דלא מרצה.	אמר לך: [רבי שמעון]										!	◇	ה.
ולרבי יהודה נשבר הציץ מנא ליה?											ז		ה.
נפקא ליה ממצח מצחו.	[רבי יהודה]										!	◇	ה.
ורבי שמעון											ז		ה.
מצח מצחו לא משמע ליה.	[רבי שמעון]										!	◇	ה.
נימא הני תנאי כהני תנאי												■	ה.
אחד זה ואחד זה מזין עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]										◆	■	ה.
אין מזין עליו אלא שלישי ושביעי בלבד.	רבי יוסי:										◆	■	ה.
כהן השרוף את הפרה מזין עליו כל שבעה. כהן גדול ביום הכפורים - אין מזין עליו אלא שלישי ושביעי.	רבי חנינא סגן הכהנים:										◆	■	ה.
מאי לאו בהא קא מיפלגי												■	ה.
טומאה דחוייה היא בציבור	רבי מאיר סבר:										◆	■	ה.
טומאה היתר היא בציבור.	רבי יוסי סבר:										◆	■	ה.
ותסברא? אי סבר רבי יוסי היתר היא בציבור - הזאה כלל למה ליה?												ז	ה.
אלא, דכולי עלמא הני תנאי סברי טומאה דחוייה היא בציבור												■	ה.
והכא בהא קמיפלגי												■	ה.
אמרינן טבילה בזמנה מצוה	רבי מאיר סבר:										◆	■	ה.
לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה.	רבי יוסי סבר:										◆	■	ה.
וסבר רבי יוסי לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה?												ז	ה.
הרי שהיה שם כתוב על בשרו - הרי זה לא ירחץ, ולא יסוך, ולא יעמוד במקום הטנופת. נודמנה לו טבילה של מצוה - כורך עליו גמי, וטובל.	והתניא: [ת"ק]										◆	■	ה.
יורד וטובל כדרכו, ובלבד שלא ישפוף.	רבי יוסי:										◆	■	ה.
וקיימא לן דטבילה בזמנה מצוה קא מיפלגי												ז	ה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה	דתנא קמא סבר:	◆	■	ז								ה.
אמרינן טבילה בזמנה מצוה	רבי יוסי סבר:	◆	■	ז								ה.
אלא, דכולי עלמא להני תנאי אמרינן טבילה בזמנה מצוה.					■						◇	ה.
והכא בהא קמיפלגי						■						ה.
מקשינן הזאה לטבילה	רבי מאיר סבר:	◆	■								◇	ה.
לא מקשינן הזאה לטבילה.	רבי יוסי סבר:	◆	■								◇	ה.
ורבי חנינא סגן הכהנים, אי מקיש הזאה לטבילה - אפילו כהן ביום הכפורים נמי, אי לא מקיש הזאה לטבילה - אפילו כהן השורף את הפרה נמי לא							ז				◇	ה.
לעולם לא מקיש, וכהן השורף את הפרה - מעלה בעלמא.							!				◇	ה.
כמאן אולא הא דתנו רבנן:							^					ה.
אין בין כהן השורף את הפרה לכהן גדול ביום הכפורים אלא שזה פרישתו לקדושה, ואחיו הכהנים נוגעין בו, וזה פרישתו לטהרה, ואין אחיו הכהנים נוגעין בו.	[תנו רבנן]						^				◇	ה.
כמאן							^					ה:
או רבי מאיר או רבי יוסי. דאי רבי חנינא סגן הכהנים - הא איכא נמי הא.							!				◇	ה:
בשלמא ראשון - שמא שלישי, שני - שמא שלישי, שלישי - שמא שלישי, חמישי - שמא שביעי, שישי - שמא שביעי, שביעי - שמא שביעי. אלא רביעי למה לי הזאה כלל? לא בשלישי איכא לספוקי, ולא בשביעי איכא לספוקי.	מתקוף לה רבי יוסי ברבי חנינא:						ז				◇	ה:
ולטעמיך, הזאה כל שבעה מי איכא? והא קיימא לן דהזאה שבות, ואינה דוחה את השבת. אלא מאי אית לך למימר - שבעה לבר משבת, הכא נמי - שבעה לבר מרביעי.							!				◇	ה:
הלכך, כהן גדול ביום הכפורים, דלא בדידן תליא מילתא, אלא בקביעא דירחא תליא מילתא - בתלתא בתשרי בעי לאפרושי, וכל אימת דמתרמי תלתא בתשרי - מפרשינן ליה. אבל כהן השורף את הפרה, דבדידן תליא מילתא - מפרשינן ליה ברביעי בשבת. כי היכי דניתרמי רביעי שלו בשבת.	רבא:						■				◇	ה:
ללשכת פרהדרין וכו'.											■	ה:
וכי לשכת פרהדרין היתה? והלא לשכת בלוטי היתה אלא, בתחלה היו קורין אותה לשכת בלוטי, ומתוך שנותנין עליו ממון לכהונה ומחליפין אותה כל שנים עשר חודש, כפרהדרין הללו שמחליפין אותם כל שנים עשר חודש. לפיכך היו קוראין אותה לשכת פרהדרין.	תניא, רבי יהודה:										◇	ה:
הנחתומין לא חייבו אותן חכמים להפריש אלא תרומת מעשר וחלה.	תנן התם:										■	ה:
בשלמא תרומה גדולה לא								ז				ה:
לפי ששלח בכל גבולי ישראל וראה שאין מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד.	דתניא:							■	ז			ט.
מעשר ראשון ומעשר עני נמי לא - המוציא מחבירו עליו הראיה.									ז			ט.
אלא מעשר שני, נפרשו ונסקו, וניכלוהו בירושלים									ז		◇	ט.
מתוך שפרהדרין הללו חובטין אותן כל שנים עשר חדש, ואומרים להן: מכרו בזול, מכרו בזול לא אטרחונגו רבנן.	עולא:								!		◇	ט.
מאי פרהדרין									^			ט.
פורסי.									!		◇	ט.
מאי דכתיב (משלי י) יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצרנה, יראת ה' תוסיף ימים - זה מקדש ראשון, שעמד ארבע מאות ועשר שנים ולא שמשו בו אלא שנים עשר כהנים גדולים, ושנות רשעים תקצרנה - זה מקדש שני, שעמד ארבע מאות ועשרים שנה, ושמשו בו יותר משלש מאות כהנים. צא מהם ארבעים שנה ששמש שמעון הצדיק, ושמונים שמש יוחנן כהן גדול, עשר שמש ישמעאל בן פאבי, ואמרי לה אחת עשרה שמש רבי אלעזר בן חרסום - מכאן ואילך צא וחשוב: כל אחד ואחד לא הוציא שנתו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										■	ט.
וכל כך למה לפי שהיו לוקחין אותה בדמים	רבי יוחנן בן תורתא:										■	ט.

<p>מקרא-key: disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- מעשה-story O</p>		<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מקרא- key	מימרא	מאן דאמר	מאן דאמר											
יומא-שבעת ימים														
תרקבא דדינרי עיילה לה מרתא בת בייתוס לינאי מלכא עד דאוקמיה ליהושע בן גמלא בכהני רברבי		דאמר ר' אסי:												ט
מפני מה הרבה שילה - מפני שהיו בה שני דברים, גלוי עריות ובזיון קדשים.		ואמר רבי יוחנן בן תורתא:												ט
גלוי עריות - דכתיב (שמואל א ב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשון בניו לכל ישראל ואת אשר ישכבון את הנשים הצבאות פתח אהל מועד.														ט
כל האומר בני עלי חטאו - אינו אלא טועה		ואף על גב דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר												ט
מתוך ששהו את קניניהן, מיהא מעלה עליהן הכותב כאילו שכבום.														ט
בזיון קדשים - דכתיב (שמואל א ב) גם בטרם יקטרון את החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה בשר לצלות לכהן ולא יקח ממך בשר מבשל כי אם חי ויאמר אליו האיש קטר יקטרון כיום החלב וקה לך כאשר תאוו נפשך ואמר לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה ותהי חטאת הנערים גדולה מאד את פני ה' כי נאצו האנשים את מנחת ה'.														ט
מקדש ראשון מפני מה חרב?														ט
מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה, וגלוי עריות, ושפיכות דמים.														ט
עבודה זרה - דכתיב (ישעיהו כח) כי קצר המצע מהשתרע														ט
מאי קצר המצע מהשתרע?														ט
קצר מצע זה מהשתרע עליו שני רעים כאחד.		רבי יונתן:												ט
(ישעיהו כח) והמסכה צרה כהתכנס														ט
כי מטי רבי יונתן להאי קרא בכי		רבי שמואל בר נחמני:												ט
מאן דכתיב ביה (תהלים לג) כנס כנד מי הים, נעשית לו מסכה צרה		אמר: [רבי יונתן]												ט
גלוי עריות - דכתיב (ישעיהו ג) ויאמר ה' יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עינים הלוך וטפוף תלכנה וברגליהן תעכסנה.														ט
יען כי גבהו בנות ציון - שהיו מהלכות ארוכה בצד קצרה														ט
ותלכנה נטויות גרון - שהיו מהלכות בקומה זקופה														ט
ומשקרות עינים - דהוו מליין כוחלא עיניהן														ט
הלוך וטפוף תלכנה - שהיו מהלכות עקב בצד גודל														ט
וברגליהן תעכסנה														ט
שהיו מביאות מור ואפרסמון ומניחות במנעליהן ומהלכות בשוקי ירושלים, וכשמגיעות אצל בחורי ישראל בועטות בקרקע ומתירות עליהן, ומכניסין בהן יצר הרע כארס דעכנא.		רבי יצחק:												ט
שפיכות דמים - דכתיב (מלכים ב כא) וגם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלים פה לפה.														ט
רשעים היו אלא שתלו בטחונם בהקדוש ברוך הוא, דכתיב (מיכה ג) ראשיה בשחד ישפטו וכהניה במחיר יורו ונביאיה בכסף יקסמו ועל ה' ישענו לאמר הלא ה' בקרבנו לא תבוא עלינו רעה. לפיכך הביא עליהן הקדוש ברוך הוא שלש גזרות כנגד שלש עבירות שבידם, שנאמר (מיכה ג) לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלים עיין תהיה והר הבית לבמות יער.														ט
אבל מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה חרב?														ט
מפני שהיתה בו שנאת חנם - ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות: עבודה זרה, וגלוי עריות, ושפיכות דמים.														ט
ובמקדש ראשון לא הוה ביה שנאת חנם? והכתיב (יחזקאל כא) מגורי אל חרב היו את עמי לכן ספק אל ירך.														ט
אלו בני אדם שאוכלין ושותין זה עם זה, ודוקרין זה את זה בהרבות שבלשונם		ואמר רבי אלעזר:												ט
ההיא בנשיאי ישראל הואי, דכתיב (יחזקאל כא) זעק והילל בן אדם כי היא היתה בעמי.														ט

<p> disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		<p> א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ יו טו יד יג יב יא יז יח יט יו </p>										
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר											
ותניא:	זעק והילל בן אדם יכול לכל? תלמוד לומר: היא בכל נשואי ישראל.	■	!								טו	
רבי יוחנן ורבי אלעזר:	ראשונים שנתגלה עונם - נתגלה קצם, אחרונים שלא נתגלה עונם - לא נתגלה קצם.			■						◇	טז	
רבי יוחנן:	טובה צפורנן של ראשונים מכריסו של אחרונים.			■						◇	טז	
אמר ליה ריש לקיש:	אדרבה, אחרונים עדיפי, אף על גב דאיכא שעבוד מלכיות - קא עסקי בתורה			;						◇	טז	
אמר ליה: [רבי יוחנן]	בירה תוכיח, שחזרה לראשונים ולא חזרה לאחרונים.			!						◇	טז	
שאלו את רבי אלעזר:	ראשונים גדולים או אחרונים גדולים?			^						◇	טז	
אמר להם: [רבי אלעזר]	תנו עיניכם בבירה.			!						◇	טז	
איכא דאמרי, אמר להם: [רבי אלעזר]	עיידיכם בירה.			!						◇	טז	
ריש לקיש הוי סחי בירדנא, אתא רבה בר בר חנה יהב ליה ידא.										◇	טז	
אמר ליה: [ריש לקיש]	אלהא סנינא לכו, דכתיב (שיר השירים ח) אם חומה היא נבנה עליה טירת כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז, אם עשיתם עצמכם כחומה ועליתם כולכם בימי עזרא - נמשלתם ככסף, שאין רקב שולט בו, עכשיו שעליתם כדלתות נמשלתם כארז שהרקב שולט בו.			■	◆					◇	טז	
מאי ארז?				^							טז	
עולא:	ססמגור.			!						◇	טז	
מאי ססמגור?				^							טז	
רבי אבא:	בת קול.			!						◇	טז	
כדתניא:	משמתו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל, ועדיין היו משתמשין בבת קול.			■	!						טז	
רבי אלעזר דמרא דארעא דישראל הוה, ולא הוה משתעי ריש לקיש בהדיה, דמאן דמשתעי ריש לקיש בהדיה בשוק יהבו ליה עיסקא בלא סהדי, בהדי רבה בר בר חנה משתעי?										;	טז	
רב פפא:	שדי גברא בינייהו, או ריש לקיש הוה וזעירי, או רבה בר בר חנה הוה ורבי אלעזר.									!	◇	טז
כי אתא [ריש לקיש] לקמיה דרבי יוחנן אמר ליה:	לאו היינו טעמא, דאי נמי סליקו כולהו בימי עזרא לא הוה שריא שכינה במקדש שני, דכתיב (בראשית ט) יפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם - אף על גב דיפת אלהים ליפת - אין השכינה שורה אלא באהלי שם.			■	◆					◇	טז	
וכרסאי מנא לן דמיפת קאתו?				^							יז	
דכתיב (בראשית י) בני יפת גמר ומגוג ומדי ויון ותבל ומשך ותירס.										!	◇	יז
גומר - זה גרממא				■							יז	
מגוג - זו קנדיא				■							יז	
מדי - זו מקדוניה				■							יז	
יון - כמשמעו				■							יז	
תובל - זה בית אונייקו				■							יז	
משך - זו מוסיא				■							יז	
תירס				■							◇	יז
פליגי בה רבי סימאי ורבנן, ואמרי לה רבי סימון ורבנן.				■							יז	
חד אמר: [רבי סימאי (סימון)/רבנן]	זו בית תרייקי	◆	■								◇	יז

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>■ מעשה-story</p> <p>■ מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

מאן דאמר	מ'מרא	י	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
זו פרס.	וחד אמר: רבי סימאי (סימון)/רבנן	■									◊	
תירס זו פרס.	תני רב יוסף:	■									◊	
סבתה ורעמה וסבתכא				■							◊	
סקיסתן גוייתא, וסקיסתן ברייתא. בין חדא לחדא מאה פרסי, והיקפה אלפא פרסי.	תני רב יוסף:			■							◊	
(בראשית י) ותהי ראשית ממלכתו בבל וארך ואכד וכלנה.				■							◊	
בבל - כמשמעה				■								
ארך - זה אוריכות				■								
ואכד - זה בשכר				■								
כלנה - זה נופר נינפי.				■								
(בראשית י) מן הארץ ההיא יצא אשור.				■							◊	
אשור זה סילק.	תני רב יוסף:			■							◊	
(בראשית י) ויבן את נינוה ואת רחבת עיר ואת כלה.				■							◊	
נינוה - כמשמעו				■								
רחובות עיר - זו פרת דמישן				■								
כלה - זו פרת דבורסיף				■								
ואת רסן בין נינוה ובין כלה היא העיר הגדלה.				■							◊	
רסן - זה אקטיספון,				■								
היא העיר הגדלה - אינו יודע אם נינוה העיר הגדולה, אם רסן העיר הגדולה. כשהוא אומר (יונה ג) ונינוה היתה עיר גדולה לאלהים מהלך שלשת ימים - הו אומר: נינוה היא העיר הגדולה.				■							◊	
(במדבר יג) ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק.				■							◊	
אחימן - מיומן שבאחים, ששי - שמים את הארץ כשחיתות, תלמי - שמים את הארץ תלמים תלמים.	תנא:			■							◊	
אחימן בנה ענת, ששי בנה אלוש, תלמי בנה תלבוש.				■							◊	
ילידי הענק - שמעניקון החמה בקומתן.				■								
עתידיה רומי שתפול ביד פרס, שנאמר (ירמיהו מט) לכן שמעו עצת ה' אשר יעץ אל אדום ומחשבותיו אשר חשב אל יושבי תימן אם לוא יסחבום צעירי הצאן אם לא ישים עליהם נוהם	רבי יהושע בן לוי אמר רבי:										■	◊
מאי משמע דהאי צעירי הצאן פרס הוא - דכתיב (דניאל ח) האיל אשר ראית בעל הקרנים מלכי מדי ופרס. ואימא יון, דכתיב (דניאל ח) והצפיר השעיר מלך יון	מתקף לה רבה בר עולא:										⚡	◊
כי סליק רב חביבא בר סורמקי אמרה קמיה דההוא מרבנן											○	
מאן דלא ידע פרושי קראי מותיב תיובתא לרבי? מאי צעירי הצאן - זוטרא דאחוהי	אמר ליה: (ההוא מרבנן)										■	◊
תירס זה פרס.	דתני רב יוסף:			■	■							◊
עתידיה רומי שתפול ביד פרס. קל וחומר ומה מקדש ראשון שבנאוהו בני שם והחריבוהו כשדיים - נפלו כשדיים ביד פרסיים, מקדש שני שבנאוהו פרסיים והחריבוהו רומיים - אינו דין שיפלו רומיים ביד פרסיים?	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן משום רבי יהודה ברבי אלעאי:			■	■						◊	◊
עתידיה פרס שתפול ביד רומי	רב:			■	■						◊	◊
בנויי ביד סתוריי?	רב כהנא ורב אסי לרב:										⚡	◊

disputants-חולקים ◆ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום חזרה- insertion of an earlier segment-קידמת-פסקה קודמת- מעשה-story O		מימרא-statement ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■																		
מקרא-key:																				
יומא-שבעת ימים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
מימרא																				
אין, גזירת מלך היא.	אמר להו: [רב]		!																	
אינה נמי הא קא סתרי בי כנישתא.	איכא דאמרי, אמר להו: [רב]		!																	
עתידיה פרס שתפול ביד רומי. חדא - דסתרי בי כנישתא, ועוד: גזירת מלך הוא שיפלו בונין ביד סותרין.	תניא נמי הכי:			■																
אין בן דוד בא עד שתפשוט מלכות רומי הרשעה בכל העולם כולו תשעה חדשים שנאמר (מיכה ג) לכן ותנם עד עת יולדה ילדה ויתר אחיו ישובון על בני ישראל.	דאמר רב יהודה אמר רב:			■	■															
כל הלשכות שהיו במקדש לא היו להן מזוזה, חוץ מלשכת פרהדרין שהיה בה בית דירה לכהן גדול.	תנו רבנן: [ת"ק]												◆	■	◆					
והלא כמה לשכות היו במקדש שהיה להן בית דירה, ולא היה להן מזוזה. אלא, לשכת פרהדרין גזירה היתה.	רבי יהודה:												◆	■	◆					
מאי טעמא דרבי יהודה?																				^
קסבר רבי יהודה כל בית שאינו עשוי לימות החמה ולימות הגשמים - אינו בית.	רבה:																			!
והכתיב (עמוס ג) והכיתי בית החרף על בית הקיץ	איתיביה אביי:																			‡
בית חורף ובית קיץ - איקרי, בית סתמא - לא איקרי.	אמר ליה: [רבה]																			!
סוכת התג בהג, רבי יהודה מחייב	איתיביה אביי: [רבי יהודה]												◆	■	‡					◆
פותרין	חכמים:												◆	■	‡					◆
מחייב בעירוב ובמזוזה ובמעשר.	ותני עלה: רבי יהודה:																			‡
וכי תימא: מדרבנן.																				!
בשלמא עירוב ומזוזה - איכא למימר מדרבנן, אלא מעשר מי איכא למימר מדרבנן? דילמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב.																				‡
בשבעה - דכולי עלמא לא פליגי דמחייבא, כי פליגי - בשאר ימות השנה.	אלא אמר אביי:																			!
גזרינן שאר ימות השנה אטו שבעה	רבנן סברי:												◆	■	!					◆
לא גזרינן.	רבי יהודה סבר:												◆	■	!					◆
והא סוכת התג בהג קתני	אמר ליה רבא:																			‡
בשאר ימות השנה - כולי עלמא לא פליגי דפטורה, כי פליגי - בשבעה. וסוכה טעמא לחוד, ולשכת טעמא לחוד.	אלא אמר רבא:																			!
סוכה טעמא לחוד																				!
סוכה דירת קבע בעינן, ומחייבא במזוזה.	רבי יהודה לטעמיה, דאמר:												◆	■	!					◆
סוכה דירת עראי בעינן, ולא מחייבא במזוזה.	רבנן לטעמייהו, דאמרי:												◆	■	!					◆
ולשכת טעמא לחוד																				!
דירה בעל כרחיה - שמה דירה	רבנן סברי:												◆	■	!					◆
דירה בעל כרחיה - לא שמה דירה, ומדרבנן הוא דתקינן לה, שלא יאמרו כהן גדול חבוש בבית האסורין.	רבי יהודה סבר:												◆	■	!					◆
מאן תנא להא																				^
כל השערים שהיו שם לא היה להם מזוזה, חוץ משער ניקנור, שלפנים ממנו לשכת פרהדרין.	דתנו רבנן:																			^
לימא רבנן היא ולא רבי יהודה, דאי רבי יהודה - היא גופה גזירה, ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה?																				‡
אפילו תימא רבי יהודה, כולה חדא גזירה היא.																				!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-מקרא: key</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תנו רבנן:	בשעריך - אחד שערי בתים, ואחד שערי חצירות, ואחד שערי מדינות, ואחד שערי עיירות, יש בהן חובת מצוה למקום. משום שנאמר (דברים ו) וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך.											◊
הני אבולי דמחוזא מאי טעמא לא עבדו להו רבנן מזוזה?	אבוי לרב ספרא:											◊
הנהו חזוק לאקרא דכובי הוא דעבידי.	אמר ליה: [רב ספרא]											◊
ואקרא דכובי גופה תבעי מזוזה, דהא אית בה דירה לשומר בין האסורין?	אמר ליה: [אבוי]											◊
בית הכנסת שיש בו בית דירה לחזן הכנסת - חייבת במזוזה.	דהא תניא:											◊
משום סכנה.	אלא אמר אבוי:											◊
מזוזות יחיד נבדקת פעמים בשבוע, ושל רבים פעמים ביוכל.	דתניא:											◊
מעשה בארסביין אחד שהיה בודק מזוזות בשוק העליון של צפורי, ומצאו קסדור אחד ונטל ממנו אלף זוז.	ואמר רבי יהודה:											◊
שלוחי מצוה אין ניווקין	והאמר רבי אלעזר:											◊
היכא דקביע היזקא - שאני, דכתיב (שמואל א טז) ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני ויאמר ה' עגלת בקר תקח בידך ואמרת לזבח לה' באתי.												◊
בית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות - פטורין מן - המזוזה, מפני שהנשים נאותות בהן.	תני רב כהנא קמיה דרב יהודה:											◊
ומאי נאותות - רוחצות.												◊
טעמא - דרוחצות, הא סתמא - חייבין?	אמר ליה רב יהודה:											◊
רפת בקר פטורה מן המזוזה	והתניא:											◊
אלא, מאי נאותות - מתקשטות.	[רב יהודה]											◊
אף על פי שהנשים מתקשטות בהן - פטורין.	והכי קתני:											◊
ושהנשים מתקשטות בהן פטורין?	אמר ליה רב כהנא:											◊
רפת בקר פטורה מן המזוזה, ושהנשים מתקשטות בה - חייבת במזוזה	והתניא:											◊
אלא מאי אית לך למימר - מתקשטות תנאי היא, לדידי נמי סתמא תנאי היא.	[רב כהנא]											◊
ביתך - ביתך המיוחד לך, פרט לבית התבן ולבית הבקר ולבית העצים ולבית האוצרות, שפטורין מן המזוזה מחיבין.	דתניא: [ת"ק]											◊
בית הכסא, ובית הבורסקי, ובית המרחץ, ובית הטבילה, ושהנשים נאותות בהן - פטורין מן המזוזה.	ויש:											◊
רב כהנא מתרץ לטעמיה, ורב יהודה מתרץ לטעמיה.	באמת אמרו:											◊
רב כהנא מתרץ לטעמיה:												◊
ביתך - ביתך המיוחד לך, פרט לבית התבן, ולבית הבקר, ולבית העצים, ולבית האוצרות, שפטורין מן המזוזה בסתם.	דתניא: [ת"ק]											◊
שמחייבים בסתם.	ויש:											◊
בית הכסא, ובית הבורסקי, ובית המרחץ, ובית הטבילה, ושהנשים נאותות בהן, ומאי נאותות - רוחצות, פטורין מן המזוזה.	באמת אמרו:											◊
אי הכי היינו מרחץ												◊
אשמעינן מרחץ דרבים, ואשמעינן מרחץ דיחיד. דסלקא דעתך אמינא: מרחץ דרבים דנפיש זוהמיה, אבל מרחץ דיחיד, דלא נפיש זוהמיה - אימא ליחייב במזוזה, קא משמע לן.												◊
רב יהודה מתרץ לטעמיה:												◊

<p>מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>		<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>													
מקרא-key:															
יומא-שבעת ימים															
מירא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
ביתך - ביתך המיוחד לך, פרט לבית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האצרות, שפטורין מן המזוזה אפילו מתקשטות.	הכי קתני: [ת"ק]	■													יא
מחייבין במתקשטות.	ויש:	■													יא
אבל סתם - דברי הכל פטור.	[ד"ה]	■													יא
בית הכסא, ובית הבורסקי ובית המרחץ, ובית הטבילה, אף על פי שהנשים מתקשטות בהן - פטורין מן המזוזה, משום דנפיש זוהמיה.	באמת אמרו:	■													יא
ולרב יהודה סתמא דברי הכל פטור?		ז													יא
בשעריך - אחד שערי בתים, ואחד שערי חצירות, ואחד שערי מדינות, ואחד שערי עיירות, ורפת, ולולין, ומתבן, ואוצרות יין, ואוצרות שמן - חייבין במזוזה.	והתניא:	■	ז												יא
יכול שאני מרבה אף - בית שער אכסדרה ומרפסת		ז	ז												יא
תלמוד לומר בית, מה בית מיוחד לדירה - יצאו אלו שאין מיוחדין לדירה.		!	ז												יא
יכול שאני מרבה אף בית הכסא, ובית הבורסקי, ובית המרחץ, ובית הטבילה		ז	ז												יא
תלמוד לומר, בית, מה בית העשוי לכבוד - אף כל העשוי לכבוד, יצאו אלו שאין עשויין לכבוד.		!	ז												יא
יכול שאני מרבה אף הר הבית והלשכות והעזרות		ז	ז												יא
תלמוד לומר בית, מה בית שהוא חול - אף כל שהוא חול, יצאו אלו שהן קודש		!	ז												יא
תיובתא.		■													יא
ששה שערים פטורין מן המזוזה: בית התבן, ובית הבקר, ובית העצים, ובית האצרות, ושער המדי, ושער שאינו מקורה, ושער שאינו גבוה עשרה.	תני רב שמואל בר יהודה קמיה דרבא:														יא
פתחת בששה וסלקת בשבעה?	אמר ליה: [רבא]														יא
שער המדי תנאי היא	אמר ליה: [רב שמואל בר יהודה]														יא
כיפה, רבי מאיר מחייב במזוזה	דתניא: [רבי מאיר]	■	!												יא
פוטרים	חכמים:	■	!												יא
שאם יש ברגלה עשרה - שחייבת במזוזה.	ושוין:														יא
דכולי עלמא, גבוהה עשרה ואין ברגלה שלשה - ולא כלום היא. אי נמי, יש ברגלה שלשה ואינה גבוהה עשרה - ולא כלום היא. לא נחלקו אלא בגבוהה עשרה, ויש ברגלה שלשה, ואין ברחבה ארבעה ויש בה לחוק להשלימה לארבעה.	אביי:														יא
חוקקין להשלים	רבי מאיר סבר:	■	■												יא
אין חוקקין להשלים.	רבנן סברי:	■	■												יא
בית הכנסת ובית האשה ובית השותפין - חייבת במזוזה.	תנו רבנן:														יא
פשיטא															יא
מהו דתימא: ביתך - ולא ביתה, ביתך - ולא בתיהם, קמשמע לן.															יא
ואימא הכי נמי															יא
אמר קרא (דברים יא) למען ירבו ימיכם וימי בניכם, הני בעו חיי והני לא בעו חיי?															יא
אלא ביתך למה לי?															יא
כדרבא.															יא
דרך ביאתך, וכי עקר איניש - כרעה דימינא עקר ברישא.	דאמר רבא:	■	!												יא

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בית הכנסת ובית השותפין ובית האשה - מטמאין בנגעים.	תניא אידך:											◊	יא:
פשיטא												◊	יא:
מהו דתימא: (ויקרא יד) ובא אשר לו הבית, לו - ולא לה, לו - ולא להן, קא משמע לן.												!	יא:
ואימא הכי נמי?												◊	יא:
אמר קרא: (ויקרא יד) בבית ארץ אחזתכם.												!	יא:
אלא לו למה לי?												◊	יא:
מי שמייחד ביתו לו, שאינו רוצה להשאיל כליו, ואומר שאין לו, הקדוש ברוך הוא מפרסמו, כשמפנה את ביתו, פרט למשאיל כליו לאחרים.												!	יא:
ובית הכנסת מי מטמאין בנגעים?												◊	יא:
יכול יהיו בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין בנגעים - תלמוד לומר ובא אשר לו הבית - מי שמייחד לו, יצאו אלו שאין מיוחדין לן	והתניא:											◊	יא:
לא קשיא הא - רבי מאיר, הא רבנן												!	יא:
בית הכנסת שיש בה בית דירה לחזן הכנסת - חייב במזוזה	דתניא:											!	יא:
ושאין בה בית דירה - רבי מאיר מחייב	[רבי מאיר]											!	יא:
פוטריין.	חכמים:											!	יא:
ואיבעית אימא: הא והא רבנן, ולא קשיא הא - דאית בה בית דירה, הא - דלית בה בית דירה.												!	יא:
ואי בעית אימא: הא והא דלית בה בית דירה. והא דכרכים והא דכפרים.												!	יא:
ודכרכים אין מטמא בנגעים?												◊	יב:
אחזתכם - אחזתכם מטמאה בנגעים, ואין ירושלים מטמאה בנגעים.	והתניא: [ת"ק]											!	יב:
אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד.	רבי יהודה:											!	יב:
הא בתי כנסיות ובתי מדרשות - מטמאין בנגעים, ואף על גב דכרכים נינהו												◊	יב:
אני לא שמעתי אלא מקום מקודש בלבד.	אימא: אמר רבי יהודה:											!	יב:
במאי קא מפלגי?												^	יב:
ירושלים לא נתחלקה לשבטים	תנא קמא סבר:											!	יב:
ירושלים נתחלקה לשבטים.	רבי יהודה סבר:											!	יב:
ובפלוגתא דהני תנאי												!	יב:
מה היה בחלקו של יהודה - הר הבית, הלשכות והעזרות. ומה היה בחלקו של בנימין - אולם, והיכל, ובית קדשי הקדשים. ורצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין, ובה היה מזבח בנוי. ובנימין הצדיק היה מצטער עליה לבלעה בכל יום, שנאמר (דברים לג) חופף עליו כל היום. לפיכך זכה בנימין הצדיק ונעשה אושפיזכן לגבורה, שנאמר ובין כתפיו שכן.	דתניא: [תנא]											!	יב:
והאי תנא סבר ירושלים לא נתחלקה לשבטים												!	יב:
אין משכירין בתים בירושלים, לפי שאינה שלהן.	דתניא: [תנא]											!	יב:
אף לא מטות. לפיכך, עורות קדשים - בעלי אושפיזכונן נוטלין אותן בורוע.	רבי אלעזר בר שמעון:											!	יב:
שמע מינה אורח ארעא למישבק איניש גולפא ומשכא לאושפיזיה.	אביי:											!	יב:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-קידמת-פסקה < מעשה-story O </p>		<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מקרא-key:	מאן דאמר													
יומא-שבעת ימים	מ'מרא													
ודכפריים מי מטמא בנגעים?									ז					יב.
לאחזה - עד שיכבשו אותה, כבשו אותה ולא חלקה - לשבטים, חלקו לשבטים ולא חלקו לבית אבות, חלקו לבית אבות ואין כל אחד מכיר את שלו, מניין? תלמוד לומר (ויקרא יד) ובא אשר לו הבית - מי שמוחד לו, יצא אלו שאין מיוחדין לו.	והתניא:								ז					יב.
אלא מחורתא כדשנין מעיקרא.									!					יב.
ומתקינין לו כהן אחר														יב.
פשיטא: אירע בו פסול קודם תמיד של שחר - מחנכין אותו בתמיד של שחר. אלא, אירע בו פסול אחר תמיד של שחר במה מחנכין אותו?													ז	יב.
באבנט.	רב אדא בר אהבה:												!	יב.
הניחא למאן דאמר אבנטו של כהן גדול זה הוא אבנטו של כהן הדיוט.													ז	יב.
אלא למאן דאמר אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט מאי איכא למימר?													ז	יב.
לובש שמונה ומהפך בצינורא, וכדרב הונא													!	יב.
זר שהפך בצינורא - חייב מיתה.	דאמר רב הונא:												!	יב.
עבודתו מחנכתו.	רב פפא:												!	יב.
כל הכלים שעשה משה - משיחתו מקדשתו, מכאן ואילך - עבודתו מחנכתו.	מי לא תניא:												!	יב.
הכא נמי - עבודתו מחנכתו.													!	יב.
אבנטו של כהן הדיוט, רבי ורבי אלעזר ברבי שמעון	כי אתא רב דימי אמר:												■	יב.
של כלאים	חד: [רבי אלעזר ברבי שמעון]												■	יב.
של בוך.	וחד: [רבי אלעזר ברבי שמעון]												■	יב.
תסתיים, דרבי הוא דאמר של כלאים.													■	יב.
אין בין כהן גדול לכהן הדיוט אלא אבנט, דברי רבי.	דתניא: [רבי]												■	יב.
אף לא אבנט.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												■	יב.
אימת?													^	יב.
אי נימא בשאר ימות השנה													!	יב.
טובה איכא: כהן גדול משמש בשמונה, והדיוט בארבעה.													ז	יב.
אלא לאו - ביום הכפורים.													!	יב.
לא, לעולם בשאר ימות השנה, ובהנך דשוי.	אמרי:												ז	יב.
אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים - דברי הכל של כלאים.	כי אתא רבין אמר:												■	יב.
לא נחלקו אלא באבנטו של כהן הדיוט, בין בשאר ימות השנה בין ביום הכפורים.													■	יב.
של כלאים	שרבי אומר:												■	יב.
של בוך.	ורבי אלעזר ברבי שמעון אומר:												■	יב.
אף אנן נמי תנינא:	רב נחמן בר יצחק:												■	יב.

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר												
(ויקרא ו) על בשרו, מה תלמוד לומר ילבש - להביא מצנפת ואבנט להרמת הדשן, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]	◊	■	■									יב:
להביא בגדי כהן גדול ביום הכפורים, שהן כשרין לכהן הדיוט.	רבי דוסא:	◊	■	■									יב:
שתי תשובות בדבר, חדא: דאבנטו של כהן גדול ביום הכיפורים לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט, ועוד: בגדים שנשתמשה בהן קדושה חמורה תשמש בהן קדושה קלה? אלא מה תלמוד לומר ילבש - לרבות את השחקין.	רבי:		⚡	■									יב:
ואזדא רבי דוסא לטעמיה				■									יב:
(ויקרא טז) והניחם שם, מלמד שטעונין גניזה.	דתניא: [ת"ק]	◊	■	■									יב:
שלא ישתמש בהן יום הכיפורים אחר.	רבי דוסא:	◊	■	■									יב:
אירע בו פסול ומינו אחר תחתיו - ראשון חוזר לעבודתו, שני - כל מצות כהונה גדולה עליו, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]										◊	■	יב:
ראשון - חוזר לעבודתו, שני - אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט.	רבי יוסי:										◊	■	יב:
מעשה ביוסף בן אלם מציפורי שאירע בו פסול בכהן גדול, ומינהו תחתיו.	אמר רבי יוסי:											○	יב:
ראשון - חוזר לעבודתו, שני - אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט.	ואמרו חכמים:											○	יב:
כהן גדול - משום איבה,												■	יב:
כהן הדיוט - משום מעלין בקודש ולא מורדין.												■	יב:
הלכה כרבי יוסי.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											■	יג:
ומודה רבי יוסי שאם עבר ועבד - עבודתו כשרה.												■	יג:
הלכה כרבי יוסי, ומודה רבי יוסי שאם מת ראשון - שחוזר לעבודתו.	רב יהודה אמר רב:											■	יג:
פשיטא											⚡		יג:
מהו דתימא: הווי ליה צרה מחיים, קא משמע לן.											!		יג:
אף אשה אחרת מתקינין לו.	רבי יהודה:											■	יג:
ורבנן נמי, הא חישיי לשמא												⚡	יג:
טומאה - שכיחא, מיתה - לא שכיחא.	אמרי לך רבנן:											!	יג:
אם כן אין לדבר סוף.	אמרו לו:											■	יג:
שפיר קא אמרי ליה לרבי יהודה												⚡	יג:
למיתה דחדא - חישינן, למיתה דתרתין - לא חישינן.	ורבי יהודה אמר לך:											!	יג:
ורבנן												⚡	יג:
אי איכא למיחש - אפילו למיתה דתרתין חישינן.	[רבנן]											!	יג:
ורבנן, נימרו אינהו לנפשייהן												⚡	יג:
כהן גדול זריו הוא.	אמרי לך רבנן:											!	יג:
אי זריו הוא למה מתקינין כהן אחר?												⚡	יג:
כיון דעבדינן ליה צרה - כל שכן דמזדרו טפי.												!	יג:
ומי סגי ליה בתקנתא? ביתו אמר רחמנא, והך לאו ביתו היא												⚡	יג:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דמקדש לה.												!	ג.
והא כמה דלא כניס לה - לאו ביתו היא												ז	ג.
דכניס לה.												!	ג.
אם כן הוה ליה שני בתים, ורחמנא אמר (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, ולא בעד שני בתים												ז	ג.
דהדר מגרש לה.												!	ג.
אי מגרש לה - הדרא קושיין לדוכתא												ז	ג.
לא צריכא, דמגרש לה על תנאי, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שתמותי.												!	ג.
ודילמא לא מיתא, והוה ליה שני בתים												ז	ג.
אלא, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמותי, אי לא מיתה - מיגרשא לה, ואי מיתה - הא קיימא הך.												!	ג.
ודילמא היא לא מיתה, והוה ליה גיטא דהאי גיטא, ומייתא חברתה, וקם ליה בלא בית												ז	ג.
אלא, דאמר לה על מנת שתמות אחת מכס, מיתה הא - קיימא הך, מיתה הך - הא קיימא הא.												!	ג.
ודילמא לא מיתא ולא חדא מינייהו, והוה ליה שני בתים												ז	ג.
ועוד: כי האי גוונא מי הוי גיטא?												ז	ג.
הרי זה גיטיך על מנת שלא תשתי יין כל ימי חיי וחיובי - אין זה כריתות, כל ימי חיי פלוני - הרי זה כריתות	והאמר רבא:											ז	ג.
אלא, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמות חברתיך אי לא מיתה חברתה - מיגרשא, ואי מיתה הא - הא קיימא הא.												!	ג.
ודילמא מייתא חברתה בפלגא דעבודה, ואיגלי מלתא למפרע דגיטא דהא לאו גיטא הוא, ועביד ליה עבודה בשני בתים												ז	ג.
אלא, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שתמות חברתיך												!	ג.
ודילמא מייתא חברתה, והוה ליה גיטא דהא גיטא, וקם ליה בלא בית?												ז	ג.
אלא, דמגרש לה לתרויהו, לחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמות חברתיך ולחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תכנסי לבית הכנסת.												!	ג.
ודילמא לא מיתא חברתה ולא עיילא היא לבית הכנסת, והוה ליה גיטא דתרויהו גיטא, וקם ליה בלא בית												ז	ג.
אלא, לחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמות חברתיך ולחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שאכנס אני לבית הכנסת. דאי מיתא הא - קיימא הא. ואי מיתא הא - קיימא הא. מאי איכא למימר - דילמא מייתא חברתה בפלגא דעבודה, ועבד ליה עבודה למפרע בשני בתים. אי חזי לה דקא בעיא למימת - קדים איהו ועייל לבית הכנסת, ומשווי לגיטא דהא גיטא למפרע.												!	ג.
אלא מעתה שתי יבמות הבאות מבית אחד לא יתייבמן	מתקף לה רב אסי ואיתימא רב עזריא:											ז	ג.
יבמתו, יבמתו - ריבה.												!	ג.
אלא מעתה ארוסה לא - תתייבם	מתקף לה רבינא, ואיתימא רב שרביה:											ז	ג.
החוצה - לרבות את הארוסה.												!	ג.
כהן גדול מקריב אונן, ואינו אוכל.	תנו רבנן: [ת"ק]											◆	ג.
כל היום.	רבי יהודה:											◆	ג.
מאי כל היום?												^	ג.
לא נצרכה אלא להביאו מתוך ביתו.	רבא:											!	ג.

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < מעשה-story O מקרא-key: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! ראיה-proof ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר												
מימרא	מאן דאמר												
השתא לרבי יהודה אפוקי מפקינן ליה	אמר ליה אבוי:					ז							יג.
היה עומד ומקריב על גבי המזבח, ושמע שמת לו מת - מניח עבודתו ויוצא, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]			♦		ז					◊		יג.
וגמור.	רבי יוסי:			♦		ז					◊		יג.
ואת אמרת מייתינן ליה מתוך ביתו?						ז							יג.
מאי כל היום לומר שאינו עובד כל היום, גזירה שמא יאכל.	אלא אמר רבא:							!			◊		יג.
ומי גזר רבי יהודה שמא יאכל?	רב אדא בר אהבה לרבא:					ז					◊		יד.
אף אשה אחרת מתקנינן לו, שמא תמות אשתו.	והתנן, רבי יהודה					ז					◊		יד.
ואי מייתא אשתו - עביד עבודה, ולא גזר רבי יהודה שמא יאכל						ז							יד.
הכי השתא? התם, כיון דיום הכפורים הוא, דכולי עלמא לא קא אכלי - הוא נמי לא אתי למיכל. הכא דכולי עלמא אכלי - הוא נמי אתי למיכל.	אמר ליה:							!			◊		יד.
וכי האי גוונא מי חיילא עליה אנינות? והא מיגרשא						ז							יד.
נהי דאנינות לא חייל עליה, אטרודי מי לא מיטריד?								!			◊		יד.